

Tribunalul UE confirmă amenzile de aproximativ 150 de milioane de euro aplicate mai multor întreprinderi în cadrul înțelegerii prin care s-a urmărit întârzierea comercializării versiunii generice a antidepresivului citalopram

Lundbeck este o societate daneză specializată în cercetarea și comercializarea unor medicamente noi prin care se urmărește, printre altele, combaterea depresiei. De la sfârșitul anilor '70, Lundbeck a dezvoltat și a brevetat medicamentul antidepresiv care conține substanța activă denumită „citalopram”.

La expirarea brevetului său de bază pentru molecula de citalopram, Lundbeck nu mai deținea decât un anumit număr de brevete, care îi acordau o protecție mai limitată. Mai precis, Lundbeck depusese un brevet referitor la un procedeu de fabricare a citalopramului (brevetul pentru cristalizarea unor săruri). Anumiți producători ai unor versiuni generice, mai puțin scumpe, ale citalopramului au avut așadar posibilitatea să preconizeze intrarea pe piață.

În anul 2002, Lundbeck a încheiat șase acorduri privind citalopramul cu patru întreprinderi care își desfășurau activitatea în sectorul producției sau al vânzării de medicamente generice, și anume Generics (UK)¹, Alpharma, Arrow și Ranbaxy. În schimbul angajamentului întreprinderilor din sectorul genericelor de a nu intra pe piața citalopramului, Lundbeck le-a efectuat plăți semnificative și le-a acordat alte stimulente. În special, Lundbeck a plătit sume forfetare considerabile, a cumpărat stocuri de produse generice cu scopul unic de a le distruge și a oferit beneficii garantate în cadrul unui acord de distribuție. Aceste acorduri i-au dat certitudinea că, pe durata acordurilor, întreprinderile din sectorul genericelor rămâneau în afara pieței.

În luna octombrie 2003, Comisia a fost informată de Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen (KFST, autoritatea daneză în domeniul concurenței și al consumatorilor) cu privire la existența acordurilor respective. La finalul investigației pe care a întreprins-o, prin decizia din 19 iunie 2013², Comisia a considerat că Lundbeck și întreprinderile din sectorul genericelor erau cel puțin concurenți potențiali și că acordurile în litigiu constituiau restrângeri ale concurenței prin obiect, sumele plătite de Lundbeck în vederea împiedicării acestor producători de a intra pe piața citalopramului corespunzând aproximativ profiturilor pe care aceștia ar fi putut să le realizeze dacă ar fi intrat cu succes pe piață. În aceste condiții, Comisia a aplicat o amendă totală în cuantum de 93,7 milioane de euro în cazul Lundbeck și de 52,2 milioane de euro în cazul producătorilor de generice.

Lundbeck și întreprinderile din sectorul genericelor au sesizat Tribunalul Uniunii Europene în vederea anulării de către acesta a deciziei Comisiei și a amenzii care le-a fost aplicată.

În hotărârile sale de astăzi, **Tribunalul** respinge acțiunile formulate de Lundbeck și de celelalte întreprinderi din sectorul genericelor și **confirmă amenzile** care le-au fost aplicate de Comisie.

¹ Societatea Merck, care a formulat acțiunea în cauza T-470/13, era, la momentul faptelor, societatea-mamă a Generics (UK).

² Decizia C(2013) 3803 final privind o procedură întemeiată pe articolul 101 [TFUE] și pe articolul 53 din Acordul privind SEE (cazul AT/39226 – Lundbeck).

Tribunalul consideră mai întâi, asemenea Comisiei, că, **la momentul încheierii acordurilor în litigiu, Lundbeck și întreprinderile din sectorul genericelor în cauză erau efectiv concurenți potențiali**. În această privință, Tribunalul amintește că, pentru a stabili dacă un acord restrânge concurența potențială, este necesar ca, în lipsa încheierii acestuia, concurenții potențiali să fi avut posibilități reale și concrete să intre pe piață. În opinia Tribunalului, Comisia a examinat în detaliu, în cazul fiecăreia dintre întreprinderile în cauză din sectorul genericelor, posibilitățile reale și concrete pe care le aveau pentru a intra pe piață, întemeindu-se pe elemente obiective precum investițiile deja realizate, demersurile efectuate pentru obținerea unei autorizații de introducere pe piață și contractele de aprovizionare încheiate cu furnizorii de ingrediente farmaceutice active. În plus, Tribunalul arată că la momentul încheierii acordurilor în litigiu existau, în general, mai multe posibilități concrete și realiste de intrare pe piață în cazul întreprinderilor din sectorul genericelor. Printre acestea se numără în special lansarea produsului generic, cu posibilitatea apariției necesității de situare pe o poziție adversă față de Lundbeck în cadrul unor eventuale litigii în contrafacere.

Pe de altă parte, Tribunalul apreciază ca fiind întemeiată concluzia Comisiei potrivit căreia **acordurile în litigiu constituiau o restrângere a concurenței prin obiect**³. În această privință, Tribunalul consideră că Lundbeck nu a demonstrat că restrângerile convenite în temeiul acordurilor în litigiu erau obiectiv necesare pentru protejarea drepturilor sale de proprietate intelectuală și, în special, a brevetului pentru cristalizare. Pe de o parte, în cazul unor încălcări, Lundbeck ar fi putut să își protejeze aceste drepturi prin introducerea unor acțiuni la instanțele naționale competente. Pe de altă parte, existau numeroase modalități de soluționare amiabilă a unui litigiu în materia brevetelor, fără a se recurge la o înțelegere referitoare la restricții privind intrarea genericelor pe piață. În sfârșit, exista o incertitudine cu privire la aspectul dacă brevetul Lundbeck pentru cristalizare permitea blocarea oricărei intrări pe piață a întreprinderilor din sectorul genericelor, într-un mod în care acestea dispuneau de posibilități reale și concrete de a efectua investiții pe piață la momentul încheierii acordurilor în litigiu. Rezultă că Comisia a putut să concluzioneze în mod întemeiat în sensul existenței unei restrângeri a concurenței prin obiect.

În plus, Tribunalul amintește că Comisia avea doar obligația să demonstreze că acordurile în litigiu prezentau un grad suficient de nocivitate pentru concurență, având în vedere conținutul dispozițiilor acestora, obiectivele pe care urmăreau să le realizeze, precum și contextul economic și juridic în care se încadrau. În schimb, Comisia nu avea obligația să analizeze nici efectele, nici situația care ar fi prevalat în lipsa acordurilor în litigiu. În opinia Tribunalului, ceea ce prezintă importanță este faptul că întreprinderile din sectorul genericelor dispuneau de posibilități reale și concrete de intrare pe piață la momentul încheierii acordurilor în litigiu cu Lundbeck, astfel încât să exercite o presiune concurențială asupra acesteia. Or, pe durata acordurilor în litigiu, această presiune a fost eliminată, ceea ce constituie, în sine, o restrângere a concurenței prin obiect.

MENȚIUNE: Împotriva deciziei Tribunalului se poate declara recurs la Curte, numai pentru motive de drept, în termen de două luni de la comunicarea acesteia.

MENȚIUNE: Acțiunea în anulare are ca obiect anularea acelor acte ale instituțiilor Uniunii care sunt contrare dreptului Uniunii. Cu respectarea anumitor condiții, statele membre, instituțiile europene și particularii pot sesiza Curtea de Justiție sau Tribunalul cu o acțiune în anulare. Dacă acțiunea este întemeiată, actul este anulat. Instituția autoare a actului trebuie să ia măsuri pentru a elimina eventualul vid juridic creat prin anularea acestuia.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Tribunalului.

Textul integral al hotărârilor ([T-460/13](#), [T-467/13](#), [T-469/13](#), [T-470/13](#), [T-471/13](#) și [T-472/13](#)) se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Iliana Paliova ☎ (+352) 4303 3708

Imagini de la pronunțarea hotărârii sunt disponibile pe „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 2 2964106

³ Articolul 101 alineatul (1) TFUE interzice acordurile care au ca obiect restrângerea concurenței.